

De Ster

**Het Zeemeeuw-monument op het Tempelplein
te Salt Lake City**

Zie blz. 361

15 October 1938

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang

—

No. 20

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

HARRY KRANENDONK
Assistent

JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

	Blz.
WAAROM ZIJN WIJ HIER? door Oud. Samuel O. Bennion	351
DE ROODE ZEEËN DES LEVENS . door Caroline Eyring Miner	355
VAN DE REDACTIE:	
LIEVER DAN GROOTE RIJKDOMMEN door Kate Wilde	356
LOT, DE ZELFZUCHTIGE NEEF door Ezra C. Dalby	359
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	362
ONZE VRAGENHOEK	363
BIJ DE VOORPAGINA.	361

CUNARD WHITE STAR

Expresdienst naar
AMERIKA

Grootste Passagiers-stoomschepen

Wekelijks meerdere afvaarten

Vraagt inlichtingen en passageta-
rieven bij de

ANGLO - CONTINENTALE TRANSPORT MIJ.

Meent 83 — Rotterdam

Telefoon 51189

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376

WAAROM ZIJN WIJ HIER ?

WAAR KOMEN WIJ VANDAAN ?

WAAR GAAN WIJ HEEN ?

door Oud. SAMUEL O. BENNION.

(Van den Eersten Raad der Zeventigers)

E en ieder heeft zich te eeniger tijd wel eens afgevraagd: Wat is het doel van dit alles? Waarom dit bestaan in de wereld met zulke contrasten — vreugde en vrees, vrede en lijden, overvloed en gebrek? Zijn wij hier maar bij toeval en zo ja, is de strijd dan de moeite waard? Kwam hij tot bestaan als gevolg van een toevallige vereeniging van machten in een heelal, waar-

huidige leven openbaart als een schrede op den weg naar een grooter leven na den dood, waar de gelegenheid van eindelooze vreugde en vooruitgang onze pogingen hier meer dan beloont?

Ons leven hier is inderdaad een „landengte” tusschen twee eeuwigheden, want achter ons strekt zich een eeuwigheid uit, evenals dit voor ons het geval is. Ons leven begon in geen geval met onze geboorte in sterfelijkheid, noch zal het een einde nemen, wanneer ons lichaam grafwaarts wordt gedragen. Wij zijn eeuwige wezens, een ieder van ons. Wij leefden in het verleden, en wij zullen in de toekomst door de eeuwigheden blijven leven.

Des menschen loopbaan is eigenlijk in vier deelen te verdeelen.

Ten eerste, zijn vóór-aardsch bestaan; ten tweede zijn sterfelijk bestaan, of het leven, waarin wij ons thans bevinden; ten derde de periode tusschen dood en opstanding en ten vierde, de tijd, welke op de opstanding van ons sterfelijk lichaam zal volgen. Doch nimmer tusschen deze perioden in houdt het leven van deze individuen op te bestaan. De geest, welke in werkelijkheid de persoon is, en in vorm gelijk aan ons sterfelijk lichaam, leeft voortdurend voort. Het proces van de geboorte in sterfelijkheid is slechts de overgang van den geest van de eene bestaansfeer

Paulus dicteert een Zendbrief

over geen beheer en geen leiding is? Drijven wij op onze kleine planeet zoo maar in die uitgestrekte ruimte rond, doelloos van het eene punt tot het andere, zonder einddoel, zonder bestemming?

Of zijn wij hier met een juiste bestemming als een onderdeel van een eeuwig plan, hetwelk dit

in de andere; de dood is eveneens slechts het doorgaan door de poort van den vooruitgang in dit leven naar het volgende. De opstanding is aan het begin van de laatste periode, waaraan geen einde is.

Onze Heere erkende vrijelijk, dat Hij een vóóraardsch bestaan had. Eens zeide Hij: „Ik ben van den Vader uitgegaan en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld en ga heen tot den Vader” (Joh. 16 : 28).

Bij een andere gelegenheid, toen de Joden spraken van Abraham, verklaarde de Heere, dat Hij leefde vóór Abraham (Joh. 8 : 58). Vroeg in Zijn bediening zeide Hij dit: „Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijnen wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft Wat zou het dan zijn, zoo gij den Zoon des menschen zaagt opvaren, daar Hij tevoren was?” (Joh. 6 : 38, 62).

Petrus zegt, dat de Heere was „voorgekend voor de grondlegging der wereld” voor de zending, welke Hij had te vervullen (1 Petr. 1 : 20).

De Schriften leeren, dat wij een vóóraardsch bestaan hadden, en zulks even duidelijk als ze ons aantoonen, dat Jezus zulk een bestaan had. Waarnaar verwees de schrijver der Spreuken, toen hij zeide, sprekend over den dood van den mensch: „Dan zal de stof tot de aarde wederkeeren, waar ze was en de geest zal tot God wederkeeren, Die hem gegeven heeft”. Is het voor ons mogelijk, weder te keeren tot een plaats, waar we nimmer zijn geweest? Kan de geest des men-

schen *terugkeeren* tot God's tegenwoordigheid, indien hij nimmer tevoren daar bij Hem is geweest? Zeer duidelijk begreep de schrijver van dit gedeelte der heilige schriften, dat des menschen geest een bestaan had, alvorens in sterfelijkheid te zijn geboren en wanneer de dood het sterfelijk lichaam overvalt, dat lichaam wederkeert tot de aarde, waar het was en de geest, welke voor het sterfelijk bestaan leefde, tot zijn Maker wederkeert.

U herinnert u nog wel, dat het Paulus was, die verklaarde, dat wij God's geslacht zijn. Wat bedoelde hij daarmee? In zijn brief aan de Hebreëen verklaarde hij deze leerstelling door te zeggen: „Wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn en leven?” (Hebr. 12 : 9).

In dezen tekst wordt ons weder te verstaan gegeven, dat de mensch een tweeledig wezen is van geest en vleesch en dat, zooals wij vaders des vleesches hebben in dit leven, onze geesten een Vader hadden voor dit leven. Er bestaat geen twijfel, dat het gansche menschedom leefde, alvorens in sterfelijkheid te worden geboren.

Dat wij in dit voorbestaan vrijheid van handelen bezaten, wordt eveneens door de schriften duidelijk gemaakt. Enkelen der geesten waren ongehoorzaam. Hierover spreekt Judas in zijn zendbrief, zeggende dat zij „hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben”, en „tot het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis worden be-

waard." Wie zijn het, die hun beginsel niet bewaard hebben?

Johannes de Openbaarder zegt ons, dat er krijg in den hemel was in dit voorbestaan en dat „Michael en zijne engelen krigden tegen den draak en de draak krigde ook en zijne engelen en zij hebben niet vermocht en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel" (Openb. 12:7).

Met andere woorden, de ongehoorzamen stonden op en werden vanuit de tegenwoordigheid des Heeren geworpen door machten, aangevoerd door Michael. Op deze wijze hielden zij hun eersten of voorsterfelijken staat niet.

Wanneer wij verder de Schriften nagaan, wordt dit onderwerp ons duidelijker. De mensch was natuurlijk bestemd tot vooruitgang, doch er waren tot dien vooruitgang zekere stappen noodig, zooals wij nu weten. Een ander belangrijk onderdeel van het plan was, dat de mensch een lichaam van vleesch en beenderen moest opnemen als een tabernakel voor zijn eeuwig geest.

Het was noodig, dat er een verblijfplaats voor des menschen sterfelijken staat zou zijn. Dit leidde tot de schepping van de planeet, waarop wij wonen. De aarde werd speciaal voor den mensch gemaakt en niet de mensch voor de aarde.

Toen de mensch hier werd geplaatst, werd zijn lichaam uit de elementen der aarde geformeerd, doch was bestemd voor zijn eeuwig bezit. Hoe weten wij dit? Omdat de Schriften ons leeren, dat ons lichaam uit het graf zal verrijzen en dat wij in het bezit daarvan na de opstanding de eeuwigheid zullen ingaan.

Wij begrijpen nu een belangrijke reden voor ons bestaan hier, en dat is om een lichaam van vleesch en beenderen te verkrijgen.

Het plan, zooals door onzen Hemelschen Vader gemaakt, was om van deze wereld een proefgrond voor Zijn kinderen te maken. Dit bewijst de wijze, waarop Adam en Eva in den Hof van Eden in verzoeking werden gebracht, om hen te beproeven en te zien of zij het goddelijk gebod zouden gehoorzamen of hun eigen inzichten volgen.

Paulus onderwees deze leer aan de Korinthiërs, toen hij zeide, dat ieder mensch zal worden beproefd en naar zijn houding jegens die beproeving zal hij beloofd worden (1 Kor. 3:13). Toen Job werd beproefd, riep hij uit: „Hij beproeve mij; als goud zal ik uitkomen" (Job 23:10).

Waarom moeten wij aldus worden beproefd?

Jezus zeide eens tot Zijn discipelen: „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om uw plaats te bereiden" (Joh. 14:2). Deze woningen verschillen in heerlijkheid van elkander. Paulus leerde den Korinthiërs, dat o.a. er een heerlijkheid is, welke de celestiale wordt genoemd en een andere wordt de terrestriale genoemd. Om het volkomen duidelijk te maken, dat er verschillende plaatsen zijn, welke den menschen in het hiernamaals zullen worden aangewezen, vergeleek hij ze met dingen, welke zij met hun oogen konden zien: de zon, de maan, de sterren. Hij zegt hun: „Eene andere is de heerlijkheid der zon; en eene andere is de heerlijkheid

der maan en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn.” (1 Kor. 15 : 40). Paulus besluit zijn vergelijking met de verklaring: „Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn”, hiermedeaantoonend, dat wanneer de dooden zullen voortkomen uit hun graven, zij zullen deelnemen aan heerlijkheden, welke zooveel van elkander verschillen als de zon, de maan en sterren in heerlijkheid en luister van elkander verschillen.

Waarom zal er in de opstanding zulk een verschil in heerlijkheid zijn?

Omdat in den oordeelsdag ieder mensch zal worden beloofd overeenkomstig zijn werken en aanzien onze werken tijdens de sterfelijkheid in goedheid variëeren, zal dit ook met onze belooningen het geval zijn.

Jezus leerde, dat wanneer Hij in de heerlijkheid van den Vader komt, „Hij een iegelijk vergelden zal naar zijn doen” (Matth. 16 : 27). Paulus zeide: „Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad” (2 Kor. 5 : 10).

Johannes de openbaarder zag in zijn visioen „de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend, en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken” (Openb. 20 : 12).

Wij hebben thans dit beeld: als de dooden zullen voortkomen

en voor den rechterstoel van Christus staan, zal hun worden toegewezen de heerlijkheid, welke zij door hun daden op aarde hebben verdiend, hetzij die heerlijkheid gelijk is aan de zon, de maan of sterren.

Dit geeft ons de tweede reden voor ons aardsch bestaan aan en openbaart, hoe dit bestaan een proeftijd voor ons allen is. Het resultaat hiervan zal bepalen, tot welke klasse of heerlijkheid wij waardig zullen zijn, in het hiernamaals te behooren.

Wij hebben alreeds geleerd, vanwaar wij kwamen en waarom wij hier zijn. Laat ons nu bespreken: Waar gaan wij heen?

Er is alreeds aangetoond, dat er in het koninkrijk van God vele woningen zijn en dat deze in schoonheid en heerlijkheid van elkander verschillen. Wij hebben het in onze macht te kiezen, welke dezer heerlijkheden voor eeuwig de onze zal zijn. Zullen wij de celestiale kiezen — de heerlijkheid, welke in schoonheid wordt vergeleken met de zon? Of zullen wij ons tevreden stellen met een der lagere heerlijkheden, vergeleken met de maan of een der sterren? Het antwoord op deze vragen is eveneens het antwoord op onze eerste vraag: Waar gaan wij heen?

Het Evangelie van Christus is de levensregel, waardoor wij in de hoogste heerlijkheid geleid worden. Indien wij weder de tegenwoordigheid van God mogen herwinnen en voor eeuwig met Hem leven, moeten wij het plan aangaan, waarin Hij heeft voorzien en dit plan is het Evangelie van Zijn Geliefden Zoon.

DE ROODE ZEEËN DES LEVENS

door Caroline Eyring Miner

IK HOUD van de geschiedenis van de Roode Zee in Exodus:

„En zij zeiden tot Mozes: Hebt gij ons daarom, omdat er in Egypte gansch geene graven waren, weggenomen, opdat wij in deze woestijn sterven zouden? waarom hebt gij ons dat gedaan, dat gij ons uit Egypte uitgevoerd hebt?

Doch Mozes zeide tot het volk: Vreest niet; staat vast, en ziet het heil des Heeren, dat Hij heden aan ulieden doen zal! want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid.

De Heere zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.

Toen zeide de Heere tot Mozes: Wat roept gij tot Mij? zeg den kinderen Israëls, dat zij voorttrekken.

En gij, hef uwen staf op, en strek uwe hand uit over de zee, en klief dezelve, dat de kinderen Israëls door het midden der zee gaan op het droge.

Toen Mozes zijne hand uitstreckte over de zee, zoo deed de Heere de zee weggaan, door eenen sterken oostenwind, dien ganschen nacht, en maakte de zee droog, en de wateren werden gekliefd.

En de kinderen Israëls zijn ingegaan in het midden van de zee, op het droge; en de wateren waren hun een muur, aan hunne rechter- en aan hunne linkerhand.”

Er is verlichting en vertroosting in dit bijbelvooral. Hoe vaak worden we in den rug door onze vijanden geduwd en staan we voor een onoverkomelijke zee. Dit zijn de situaties, waarbij wij niet terug of rondom kunnen gaan, doch rechtdoor. En hoe kunnen wij dat, tenzij met onwankelbaar geloof en vertrouwen in den God des hemels, dat Hij op een of andere wijze de wateren van onze Roode Zee zal klieven zoals Hij dat deed in de dagen van Mozes?

Soms worden wij de wateren

van onze Roode Zee ingeduwd tot verdrinkens toe, voordat ons geloof en vertrouwen in God de wateren klieven en wij veilig door het midden der zee kunnen gaan.

Ik denk aan de Roode Zee, welke een moeder onlangs voor zich had. Haar innig geliefde zoon was door een ongeval gedood; hij was de hoop, de trots, de spil van haar leven. Er was geen terugroepen mogelijk; er had geen gebruik gemaakt kunnen worden van de voorzorgsmaatregelen, welke zij had genomen; er was geen plaatsvervanger voor haar verlies. In één woord, in den rug door de werkelijkheid voortgeduwd, kon ze niet rond die Roode Zee der tragedie heenloopen; ze kon slechts op God vertrouwen voor geloof en kracht om het leven door te gaan en na haar verlies de wateren voor haar te klieven en haar op drogen grond te laten loopen.

Met de Roode Zee voor zich en de gewapende Egyptenaren op de hielen, zeide de Heere tot Mozes: „Zeg den kinderen Israëls, dat zij voorttrekken.” Ze werden naar een eindoel geduwd — het land Kanaän en er was geen andere weg dan voorwaarts en rechtdoor. In onze moeilijkheden worden we voortgeduwd naar de verhooring in het eeuwige leven en in zekere kritieke oogenblikken is er voor ons geen andere weg dan voorwaarts en rechtdoor.

Er zijn vele voorvallen in ons leven, welke onder oogen moeten worden gezien en op een of andere

(Zie vervolg op blz. 358).

15 OCTOBER 1938

VAN DE REDACTIE

LIEVER DAN GROOTE RIJKDOMMEN

Van den beginne der tijden af hebben de menschen op alle levenspaden het verlangen naar een goeden naam erkend. Indien u Shakespeare's „Othello” hebt gelezen, zult u zich herinneren, dat Iago vriendschap voorwendde, ten einde een reputatie te verwoesten. Dat hij het geweldige van zijn daad inzag, wordt bezeugd door zijn woorden tot Othello :

„Een goede naam in man en
 [vrouw, mijn heer,
 Is het direct juweel van hunne
 [zielen,
 Wie mijn beurs steelt, steelt slijk ;
 't Is iets, 't is niets ;
 't Was het mijne, 't is het zijne,
 En steeds de slaaf van duizenden
 [geweest ;
 Doch hij, die mij mijn goeden
 [naam ontroofd,
 Ontroofd mij iets; dat hem toch
 [niet verrijkt,
 En zij slechts armer maakt.”

Shakespeare was echter niet de eerste, die deze waarheid uitsprak. Ongeveer 2500 jaar voor zijn tijd zeide Salomo deze woorden : „De naam is uitgelezenere dan groote rijkdom, de goede gunst dan zilver en dan goud” Spreuken 22 : 1). Niet slechts op het terrein van literatuur en godsdienst, doch in het arbeids- en zakenleven heeft de mensch de noodzakelijkheid van een goede reputatie erkend. Andrew Carnegie, de oprichter van het vredes-paleis, die in één jaar

meer dan honderd dertig millioen dollar aan liefdadigheid besteedde, zeide eens : „Ik zou liever mijn rijkdom verliezen dan mijn goeden naam en karakter, waarvoor ik zoo hard heb moeten arbeiden.”

Een goede naam is het gevolg van een leven in overeenstemming met hooge moralen en idealen en wordt door iemands karakter behouden en geschraagd. Voor ons Heiligen der laatste dagen beteekenen onze idealen alles. In onze verschillende bijeenkomsten en vergaderingen hebben wij gelegenheid te over om te leeren, wat deze zijn en de kracht en vastberadenheid te ontvangen om ze een deel van ons dagelijksch leven te maken. Want eerst, wanneer kennis wordt omgezet in daad, beteekent ze ware hulp voor anderen,

Een moraal, welke ons helpt, een goeden naam te verwerven, is eerlijkheid. In dit opzicht hebben vele menschen in de wereldgeschiedenis een voorbeeldig leven geleid. Zij waren eerlijk, niet omdat het de beste geleide is, doch omdat het goed is. Dit sluit in eerlijkheid tegenover onszelf en tegenover anderen. Wij zijn zoo lichtgeloovig, waar het onze eigen argumenten betreft. Paulus geeft ons den raad : „Bezorgt hetgeen eerlijk is voor alle menschen” (Rom. 12 : 17).

Een andere standaard is betrouwbaarheid. Hoe begaafd een persoon ook moge zijn, zijn diensten jegens het menschedom

kunnen niet groot zijn, tenzij hij is, waar hij dient te zijn, voorbereid om te doen, wat van hem wordt verwacht, wanneer hij noodig is.

De ware edelmoedigen der aarde zijn zij, die werken en dienen. IJverig zijn kan veel bijdragen tot het handhaven van een goeden naam. Men heeft mij eens verteld omtrent een man, die vele goede hoedanigheden bezat. Hij bezat een gave van spreken en werd gewoonlijk op een of ander gebied van kerkeijken en socialen arbeid aan het werk gezet. Doch wanneer er werk moest worden gedaan en zijn welbespraaktheid zijn vrouw en kinderen kon bewegen, het voor hem te doen, dan voelde hij zich net zoo voldaan als iemand, die een goeden dagtaak achter den rug had. Daarom stond hij, ondanks zijn mooie eigenschappen, door gebrek aan ijver, niet hoog aangeschreven bij allen, die hem goed kenden. De levensbeschrijvingen van de groote weldoeners der menscheid toonen aan, dat zij niet bang van werken waren. Des Heilands leven was een leven van arbeidzaamheid bij uitnemendheid. Menschlievend zijn is een ander bewonderenswaardig ideaal. Zooals nauwgezetheid het stempel is van een gezond verstand, is liefdadigheid het teeken van hoog-ontwikkelde geestelijkheid. Godsdienst behoefde hem geen consideratie met anderen te leeren. Het was de Heiland, Die onderwees, dat wij elkanders lasten zouden dragen. Des menschen verantwoordelijkheid in dit opzicht is slechts gehouden aan zijn begripen, zijn inzicht en

zijn bekwaamheid tot dienen.

Een ander ideaal, nederigheid, is nauw verwant aan de andere deugden, zooals verdraagzaamheid en vergevensgezindheid. Indien wij een juist inzicht in het leven hebben, zijn wij niet geneigd, verwaand te zijn; hoe zuiverder het levensvisioen, hoe grooter de nederigheid. David zong: „Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt? en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt?” (Ps. 8:5). Groote mannen zijn gewoonlijk nederig, omdat zij duidelijk kunnen zien, hoe onbeduidend zij werkelijk zijn in het groote plan der dingen. Indien wij waarlijk nederig zijn, zullen wij zien, hoe moeilijk het valt, onvergevensgezind of onverdraagzaam te zijn.

Wij zouden door kunnen gaan met het opsommen van sociale idealen, welke ons kunnen helpen, een waardig karakter en goede reputatie op te bouwen. Indien een persoon er naar streeft, eerlijk, betrouwbaar, ijverig, menschlievend en nederig te zijn, heeft hij een goeden grondslag voor een rechtvaardig leven.

Shakespeare zegt, dat anderen ons van onzen goeden naam kunnen berooven. Om die reden dienen wij voorzichtig te zijn, dat wij niet willens en wetens of ondoordacht de reputatie van anderen aantasten. Waarlijk, indien zij zich geen kwaaddoen bewust zijn en voortgaan om hun hooge idealen te handhaven, zal de tijd hen weder in de achting van anderen herstellen, doch tot aan dien tijd zullen zij noodeloos lijden moeten doormaken.

Ongetwijfeld ontvingen wij allen als erfdeel een naam, welke goed

en eerbaar was. Doch slechts door onze eigen rechtvaardige pogingen kunnen wij hem behouden, want een elk persoon moet zichzelf een naam verwerven — „er is slechts één dag, één uur, één moment van handelen en dat is het heden, niet gisteren, niet morgen, doch vandaag. Laat ons daarom ons leven vandaag bouwen, de voorhanden zijnde gelegenheden benuttend, en menschen en toestanden onder oogen zien, zooals ze zijn, — met respect het verleden overwegen en groote, doch gewaarborgde hoop koesteren voor de toekomst — elk uur de alledaagsche,

intelligente dingen doen, en voortdurend het programma volgend, op zoek naar waar geluk”.

Wij dienen te beseffen, dat succes niet immer positie of weelde beteekent; doch de belangrijkheid en wenschelijkheid van een goeden naam dienen immer in ons leven voorop te staan.

Een goede reputatie is onze eigen belooning. Het verschaft den bezitter een voldoening, hetgeen niets anders kan doen. Waarlijk, een goede naam is te verkiezen boven groote rijkdommen.

Door Kate Wilde.

* * *

De Roode Zeeën des Levens

(Vervolg van blz. 355).

wijze moeten worden beleefd; daar is de geboorte van onze kinderen, het overlijden onzer geliefden, het feit van financieele rampen, onrecht, onze kinderen aangedaan. Deze Roode Zee-voor-

vallen zijn de toetssteen van ons vertrouwen en geloof in God. Indien wij voldoende geloof en vertrouwen in Hem hebben, zullen wij recht door op drogen grond loopen.

* * *

DE GODDELIJKE KUNSTEN

Der wereld eenige volmaakte leeraar onderwees de drie goddelijkste kunsten der menschelijke reiniging en veredeling, — gaf hierin het voorbeeld en verheerlijkte die — de kunst van bekeering, de kunst van bidden en de kunst van aanbidden. Oprechte bekeering zuivert het hart; oprecht gebed verheft den geest en ware aanbedding veredelt de gansche ziel. Door het voortdurend beoefenen dezer drie goddelijke kunsten wordt des menschen schoonste ontwikkeling en reinste veredeling tot stand gebracht.

— Nephi Jensen.

LOT, DE ZELFZUCHTIGE NEEF

Door Ezra C. Dalby

VIER DUIZEND JAAR geleden stonden op een zomermorgen twee mannen op een verheven bergtop in midden-Palestina nabij Bethel. Door de heldere atmosfeer van dat land was het hun mogelijk, om mijlen in den omtrek naar alle kanten de natuurkundige belangrigheden van het land te overzien. Aan drie zijden, ten noorden, westen en zuiden ontwaardde hun blik naakte kalksteenrotsen, met slechts hier en daar een vruchtbaar plekje. Het was geen aantrekkelijk gezicht. Doch ten oosten, 300 meter lager dan waar zij stonden, was de vruchtbare vallei van de Jordaan, gelijk de hof van den Heere, schoon van aanschijn, bekend als het rijkste land van de steden der vlakte.

De twee mannen waren Abraham en zijn neef Lot, die hem van Haran had vergezeld. Zij waren juist vanuit Egypte teruggekeerd, waar zij vanwege een hongersnood in Kanaän hadden moeten heen trekken. Het was voor beiden een droeve dag, want zij hadden bij elkander gewoond van den tijd af, toen Lot nog een kind was en nu moesten ze scheiden. Dit was noodzakelijk geworden door een twist tusschen hun herders. Beide mannen waren rijk bedeed met groote kudden en tenten, waarin de dienstknechten woonden, die het niet met elkander eens waren. Het water was schaarsch en elke groep vocht om de bronnen. Het werd zoo erg, dat Abraham tot zijn neef Lot zeide :

„Laat toch geen twisting zijn

tusschen mij en tusschen u en tusschen mijne herders en tusschen uwe herders ; want wij zijn mannen broeders. Is niet het gansche land voor uw aangezicht ? scheid u toch van mij ; zoo gij de linkerhand kiest, zoo zal ik ter rechterhand gaan ; en zoo gij de rechterhand kiest, zoo zal ik ter linkerhand gaan.”

Dit was Lot's groote gelegenheid om zijn dankbaarheid te toonen jegens den man, die hem in zijn huis genomen had toen zijn vader stierf, en die sinds zijn kindsheid voor hem had gezorgd. Al zijn groote rijkdom aan vee en herders was hij verschuldigd aan de milddadigheid van zijn wel-doener. De gansche goede ingeving van zijn hart had moeten uitroepen : „Nee, werkelijk niet, ik heb geen aanspraak op de keuze. Al het land is u gegeven. Ik ben hier slechts door uw goedheid. Al dat ik bezit, is waarlijk van u. Het is aan u te zeggen, waar ik zal hengaan, maar ik wil liever blijven deelen in uw gedachten en geloof, en in uw gezelschap vertoeven, dan iets anders, wat u me ook zou willen geven.” Zulk een antwoord zou Lot tot eer hebben gestrekt en Abraham zeer gelukkig hebben gemaakt. Doch dat zeide hij niet. Hij was niet gewillig, Abraham's goedheid met zijn dankbaarheid eer te bewijzen. Integendeel, hij „hief zijne oogen op en hij zag de gansche vlakte der Jordaan, dat zij die geheel bevochtigde . . . want ze was als de hof des Heeren” ; en omdat al het overige land rondom

hem, hem naakt en onvruchtbaar toescheen, koos hij de vallei van de Jordaan als zijn erfdeel. Ongetwijfeld lachte hij in zichzelf en zeide: „Ik ben in dat opzicht beter af dan mijn oom.”

Hij was trotsch op zijn sluwheid. Welk een prijs had hij gewonnen? Niet alleen zou hij rijke

Een vroeger brandoffer

weilanden bezitten voor zijn vee, doch hij kon eveneens in Sodom wonen. Het wonen in tenten en het trekken van de eene plaats naar de andere behoorden voor hem tot het verleden. Zijn gezin kon zich in de voordeelen van het stadsleven verheugen. Arme, kortzichtige Lot, hij vergat één ding. Wij lezen: „En de mannen van Sodom waren boos en groote zondaars tegen den Heere.” Mooie weilanden, doch de slechtste burenen! Stoffelijke rijkdom, doch moreele bezoedeling! Een goede plaats voor zijn kudden, doch geestelijke

dood voor zijn kinderen! Dat was een goede keuze!

Voor Lot woog wereldsche rijkdom het zwaarst. Hij zette zijn toekomstig leven en eeuwige bestemming op het spel voor het vermeerderen van zijn kudden.

De vruchtbaarheid van een vlakte was hem meer waard dan een geestelijk erfdeel. Wereldsche wijsheid is vaak de grootste dwaasheid. Ze grijpt naar wat ze in het heden kan bereiken, en vergeet de waarde te waardeeren van een grooter iets, dat nog in de toekomst ligt. Want een jammerlijke vervanging van wat Lot had kunnen hebben was een opgebroken tehuis, een eenzaam en verlaten leven, een gebroken hart en vergetelheid! Spoedig zou hij geen kudden meer bezitten; de stad der vlakte zou niet meer zijn dan een verlaten oord en hij zou een zwerver zijn zonder tehuis of familie.

Dit was niet het geval met Abraham. Op de naakte hoogvlakten van Kanaän bleef hij het hemelsch visioen trouw. Lot verliet hem, doch hij bezat God nog als zijn dagelijksche metgezel. Dit was de boodschap, welke tot hem kwam: „Hef uwe oogen op en zie van de plaats, waar gij zijt, noordwaarts en zuidwaarts en oostwaarts en westwaarts; want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven en aan uw zaad, tot in eeuwigheid. En Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zoodat indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, zal ook uw zaad geteld worden.” Welk een belofte! Welk een heerlijke bestemming voor de kinderen van Abraham!

Lot dacht van beide werelden

het beste te maken, doch verloor beide! Hij trachtte twee heeren te dienen. Hij vreesde God, doch ging in Sodom wonen. Hoe eenzaam en weinig op zijn plaats moet hij zich in die omgeving gevoeld hebben. Hij maakte daar geen vrienden en was eenzamer, dan wanneer hij in een woestijn had gewoond. Met welk een spijt moet hij zich de gelukkige dagen hebben herinnerd, welke waren voorbij gegaan, de dagen, welke hij met Abraham en God had doorgebracht. Hij had onder de geloofshelden kunnen zijn gerekend, doch verkocht zijn erfdeel voor een vruchtbare vlakte, nabij een goddelooze stad.

De tragedie van Lot's leven ligt in het feit, dat zijn onderzanding zoo algemeen is. Zoovelen volgen zijn voorbeeld. De keuze, welke hij deed, doen heden zoovelen. Voor een elk onzer komt een dag, wanneer wij moeten kiezen, wien wij zullen dienen, God of den mammon. Op een ieder van ons rust de verantwoordelijkheid om te besluiten,

waar zijn leven zal zijn. Het is, alsof Abraham zegt: „Het land ligt voor u, doet uw keuze!”

Wanneer dat groote moment komt, dan liggen leven en dood in de waagschaal. Licht en duisternis worden ons voorgehouden en wij moeten het een of het ander kiezen. Wij kunnen niet beide hebben. Er bestaat geen leven met God, wanneer ons hart op Sodom gezet is. Wij kunnen de vallei aan de Jordaan kiezen, doch indien ons hart op de rijkdommen der wereld gezet is, verliezen wij de gelegenheid om de rijkdommen der eeuwigheid machtig te worden. Het groote beginsel „zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid” dient immer onze keuze te bepalen. Dan bestaat er geen gevaar. De vallei van de Jordaan zal ons niet verleiden. Doch indien wij het op een accoord willen gooien en twee heeren dienen, dan mogen wij materieel de gansche wereld winnen, doch dan verbeuren wij, wat meer dan alles waard is — onze ziel.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Een der weinige monumenten ter wereld, ter eere van een vogel opgericht, het Zeemeeuw-momument, staat op dit nummer van *De Ster* afgebeeld. Een kwarteeuw geleden, op 1 October, werd dit monument onthuld. Het brengt den Heiligen der laatste dagen in herinnering de rol, welke de Zeemeeuwen in het behoud van den eersten oogst der Utah-Pioniers speelden.

* * *

DE VERLANGENS van den mensch zijn zonder einde, doch de dingen, welke voldoening geven, zijn weinige en welbekend. — Chineesche spreuk.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend

Tijdens een getuigenisvergadering te Amsterdam werd op 4 September j.l. door br. W. N. Smits ingezegend Durk Gerrit Klaas Visser, zoon van Durk en Marie Visser-Brinkman. Op 18 September j.l. werd te Groningen ingezegend Elizabeth Maria Croese, dochterte van Dirk Daniël en Elizabeth Marie Croese-Kesten, zulks door Oud. Arie van Essen. In een te Almelo op 25 September j.l. gehouden vergadering werd door Oud. W. J. Koldewijn ingezegend Fred Maroni v. d. Weerd, zoontje van Jan Hendrik en Simonia G. v. d. Weerd-Wienbelt. Te Rotterdam-Zuid werd op 2 October j.l. ingezegend Cornelia Barendregt, dochterte van Cornelis en Maria Barendregt-Lodder, door Oud. Garth G. Nebeker. Oud. Antone E. Ravenburg zegende in dezelfde bijeenkomst in Jacobus Cornelis Allart, zoontje van Arie en Pieterella Allart-van As.

Overleden

Op 24 September j.l. overleed broeder Frederik Hendrik Jacobs, gemeentepresident der Haagsche gemeente. Broeder Jacobs werd 27 Augustus 1904 te Den Haag geboren en was de zoon van Fredrick Hendrik en Jacomina Jacobs-Baring. In 1928 werd hij als lid der Kerk gedoopt en is sinds dien tijd immer zeer actief geweest. De laatste zeven jaar is hij voortdurend als lid van het gemeentepresidentschap arbeidzaam geweest, resp. als secretaris, raadgever en sinds Juni 1936 als gemeentepresident. Broeder Jacobs laat zeer veel vrienden achter en zijn leven was immer een mooi voorbeeld voor zijn vele vrienden en bekenden. Zijn heengaan wordt door de Kerkleden en zijn vrienden en bekenden ten zeerste betreurd.

Onze gevoelens van deelneming gaan uit naar zijn vrouw, familieleden en allen, die door zijn heengaan zoo diep zijn getroffen en van ganscher harte wenschen wij hun sterkte toe, om door dezen moeilijken tijd heen te komen.

Najaarsconferenties

De Rotterdamse conferentie zal Zaterdag 15 en Zondag 16 October a.s. worden gehouden en aanvangen met een ambtenaren(essen)-vergadering op Zaterdag, 7 uur n.m. De Zondagbijeenkomsten zijn 10.30 uur v.m., 3 en 7 uur n.m.

Te Groningen zal de conferentie van het Groningsche district worden gehouden op 22 en 23 October d.a.v. Op Vrijdag 21 October zal door leden van de Groningsche gemeente Opera „Martha“ opgevoerd worden.

De tijden der verschillende bijeenkomsten zijn dezelfde als die te Rotterdam.

Gemeentepresidentschap aangesteld

In verband met het overlijden van Br. F. H. Jacobs werd het gemeentebestuur der Haagsche gemeente gereorganiseerd en thans samengesteld uit de broeders P. Dirkmaat, president, J. J. Claus, 1e raadgever en G. Diender, secretaris.

Herziene prijs voor het Boek van Mormon

Van 15 October tot 1 December 1938 zal men voor één gulden in het bezit worden gesteld van 2 exemplaren van het *Boek van Mormon*, terwijl de *Priesterschapsstudies* (slappe kافت) voor f 0.40 verkrijgbaar is. Verrijkt Uw boekenschat met den aankoop van deze zoo waardevolle Kerklectuur.

Verhaal- en Gedichtwedstrijd

Hierdoor willen wij onze lezers nogmaals attent maken op de aankondiging van genoemden wedstrijd, te vinden in *De Ster* van 15 September.

Inzendingen worden vóór 1 December a.s. ingewacht aan het adres: Laan van Poot 292, Den Haag.

Z.H.V. Gemeente-conferentie

Op Zondag 30 October a.s. zullen in alle gemeenten der Zending Z.H.V.-conferenties gehouden worden.

ONZE VRAGENHOEK

(Door middel van onzen Vragenhoek stellen wij de lezers van *De Ster* in de gelegenheid, leering op te doen uit de beantwoording derveler vragen, welke ons steeds bereiken. Het staat een ieder vrij, zijn bijdrage aan dezen Vragenhoek te geven. Waar het niet mogelijk mocht zijn, de vragen in deze rubriek op te nemen, zullen deze per afzonderlijk schrijven worden beantwoord. - De Redactie).

* * *

1. Hoe kunt u op apostolisch gezag aanspraak maken, wanneer wij dit gezag kunnen terugvoeren tot Petrus, den eersten bisschop van Rome ?

Antwoord: De bewering, dat Petrus de eerste bisschop van Rome was, is een zeer oude en krachtige overlevering van de Rooms-Katholieke Kerk. Ze ontstond, tijdens de derde, vierde en vijfde eeuw, toen de bisschop van Rome zich de oppermacht van alle andere bisschoppen in de christelijke kerk trachtte te verzekeren. De bisschop van Jeruzalem, Konstantinopel en Alexandrië erkende nimmer de oppermacht van Rome tot na de vijfde eeuw. Deze overlevering heeft in feite geen grond. Petrus was een der twaalf apostelen van Christus en als zoodanig kon hij nimmer komen tot het bisdom van een stad, want als apostel was zijn zending „tot de geheele wereld.” Bovendien werd hij overleefd door Johannes, die de laatste der apostelen was.

Het apostolisch gezag, hetwelk door verdorvenheid en algemeenen afval van de Kerk was verloren gegaan, werd in 1829 hersteld door Petrus, Jakobus en Johannes, die als boodschappers van God tot de aarde kwamen en het Heilig Melchizedeksch Priesterschap bevestigden op Joseph Smith en Oliver Cowdery. Iemand, die

in de Kerk het priesterschap draagt, kan zijn gezag langs onafgebroken lijn terugvoeren tot Petrus, Jakobus en Johannes, apostelen van den Heere Jezus Christus.

2. Is het paradijs de hemel ?

Antwoord: Het paradijs is niet de hemel in den zin, dat de hemel de verblijfplaats is van den Heere en Zijn heirscharen. Het paradijs in den zin, zooals Jezus het gebruikte, toen Hij aan het kruis hing en tot den zondaar zeide: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn” (Lukas 23:43) is een rust- of verblijfplaats van de geesten, die hun aardsche lichaam hebben verlaten en op hun opstanding wachten. Want na Zijn opstanding zeide Hij: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader.” (Joh. 20:17)

3. Is het ooit mogelijk, even volmaakt te worden als God is?

Antwoord: Een „Mormoonsche” grondstelling is: „Zooals God is, kan de mensch worden.” Zooals de mensch evenwel vooruit gaat, maakt God ook vooruitgang en indien hij ooit de volmaaktheid zal hebben bereikt, welke Hij nu bereikt heeft, zal God ongetwijfeld ook een meerdere hoogte hebben bereikt, en aldus eeuwigen vooruitgang gemaakt.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

MANHATTAN

(A) 19 OCTOBER

WASHINGTON

(A) 2 NOVEMBER

De Populaire „Presidenten“:

ROOSEVELT

(A) 26 OCTOBER

HARDING

(A) 9 NOVEMBER

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS ÉÉN KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag, Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber

LONDEN:
7 Haymarket,
38 Leaden hall str.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68